

tid ikke Mellemandelens, men Publikums Skyld. Fordelingen af Varer foregaar i København, maaske over hele Landet. under saadanne Former, at den i høj Grad falder ind under Begrebet Luksus. Naar man forlanger, at en hvilken som helst Vare skal kunne faas ved Benyttelsen af Telefon, og at der skal være Butikker for alt muligt i umiddelbar Nærhed af enhver Husholdning, er det umuligt, at Fordyrelse ikke skal finde Sted; men saa længe Publikum mener at have Raad til at bruge den Luksus, maa det ogsaa betale for den. Det Publikum, der stiller saadanne Krav, har ingen Ret til at beklage sig over Dyrtiden, naar Forholdet er det, at Varesnes Pris er mindst dobbelt saa høj som Indførselsværdien og i flere Tilfælde mere end dobbelt saa høj paa Grund af de Omkostninger, der løber paa, forinden Varenne naar ud til Forbrugerne.

Jeg nævner dette, fordi det forekommer mig, at de Forhold, der hersker med Hensyn til al anden Handel, som det ærede Medlem Hr. Rode udtrykte sig, ikke er saa tiltrækkende, at der i og for sig er noget for Majshandelen at stræbe efter i saa Henseende. Denne Februarforordning er i Virkeligheden efter min Opfattelse ganske betydningsløs for Majshandelens Vedkommende. Den virker slet ikke, eller den virker uheldigt i fordyrende Retning; hvad Erfaringerne for nylig efter min Opfattelse har vist. Oprindeligt, ved Centralkontorets Oprettelse, var det fastsat, at Importørerne skulde have Lov til at tjene 1 Kr. pr. 100 kg. pr. Sæk Majs, deri dog indbefattet Losningsudgifter og enkelte andre Udgifter, og Mellemandelen 50 Øre. Denne faste Avance var i Virkeligheden meget rigelig, naar der ses hen til, at der ikke var Spor af Risiko ved denne Majsimport, ved Majshandelen, fordi Importørerne havde Centralkontorets, havde Skibsfartens Bidrag i Ryggen til at dække eventuelle Tab med. Men denne rimelige faste Avance blev senere, i December 1919, ændret derhen, at det skulde være de almindelige Avancebestemmelser, der skulde være gældende, og at de skulde forstaaes saaledes, at Importørerne maatte tjene 5 pCt. foruden at tage Dækning for alle Udgifter, derunder Lager- og Losningsudgifter, og Mellemandelen 3 pCt. Denne Forhøjelse af Importørernes Fortjeneste, en ren Nettogevinst, til 5 pCt. betyder, at den ene Krone, som var fastsat ved Centralkontorets Oprettelse, blev, med en Majspris af 35 Kr. cif, 1 Kr. 75 Øre, og for Mellemandlernes Vedkommende, at

50 Øre blev 1 Kr. 05 Øre. Dette skete ved et Cirkulære, som jeg tillod mig at betegne som hemmeligt. Denne Betegnelse kunde det ærede Medlem Hr. Rode ikke godt lide, og han udtalte, at det var kompromitterende for mig, at jeg ikke kendte det Cirkulære. Jeg mener dog at turde fastholde, at Betegnelsen hemmeligt er rigtig, forsaavidt som dette Cirkulære aldrig har været offentlig fremme, ikke har været udsendt af Ministeriet, men er udsendt af Importørforeningen og Provinshandelskammerets Formænd alene til deres Medlemmer og har ikke været meddelt udenfor deres Kreds. For mig var det i hvert Tilfælde hemmeligt, og jeg føler mig ikke kompromitteret ved, at jeg ikke ved en Slags sjette Sans var i Stand til at ane, at der eksisterede et saadant Cirkulære. Jeg tvivler noget paa, om det ærede Medlem Hr. Rode selv har anet Tilstedeværelsen af dette Cirkulære, og bygger denne Tvivl paa, at da jeg i Sommer havde den Fornøjelse at mødes med det ærede Medlem Hr. Rode ved et offentligt Møde paa Fyn, hvor jeg udtalte, at jeg fandt, at denne faste Fortjeneste paa 1 Kr. og paa 50 Øre for henholdsvis Importør og Mellemandler i en risikofri Handel var en meget betydelig Avance, vilde det ærede Medlem ganske sikkert, hvis han havde været vidende derom, selv om det vilde have været ubehageligt for ham, være staaet op og have oplyst Forsamlingen om, at jeg tog fejl, at det ikke var 1 Kr., men 1 Kr. 75 Øre, og ikke 50 Øre, men 1 Kr. 05 Øre, de havde Lov til at tage i Nettogevinst i Beregningen af deres Avance, men det skete ikke. Men i hvert Tilfælde er denne Avancebestemmelse, naar den skal forstaaes paa den Maade, som her er sket, en ganske urimelig høj Avance, naar man stadig erindrer, at der ikke modsvarer den nogen Risiko for Tab paa denne Majshandel, saa længe Centralkontoret bestaar.

En Avancebegrænsning kan være paa sin Plads i visse Tilfælde. Den er paa sin Plads i Tilfælde, hvor der er en absolut Mangel paa den paagældende Vare, og hvor de, der tilfældigt i det givne Øjeblik ligger inde med vedkommende Vare, derfor har faaet et Middel i Hænde til at skruer Prisen op uden nogen som helst Begrænsning. Dette kan i Øjeblikket være Tilfældet for enkelte Vares Vedkommende. Der var netop for nylig her i Tinget en Forhandling om Betimeligheden af for Tørvens Vedkommende at fastsætte Maksimalavance, fordi det øjensynlig er netop paa det Punkt, Fordyrelsen finder